

Cântec de prieten

*Întru Eternitatea Profesorului
Gheorghe Drăgan*

PIETRE CIOPLITE SĂRMAN

*Mai ieri, pietre cioplite sărman... /
Par negre, ca scorbura, iarna,
- căderi în neant -
Târziu, cu speranța te-ascunzi înspre
cer; / ce simplu/
Să stai amintiri, să te-ntorci la obârșii, /
Vărsat peste ani, să cauți noi sfetnici –
ninsori, /
Celestul sisific periplu /
Departa și-Aproape, în Inimi și-Acolo,
mai sus, /
Aproape de-un soi de prinsori / –
În vaduri pribegi, /
La Strașla, Varatici, cantoane de suflet
Te-nchid amurgind. /
Cu duminici e visul/ pământului sterp /
Chiar acum, nemișcat, lângă coasta/
Pătrunsului veac. /
...Ruperi din vis, / strigăt spălat /
De tot ce-i țărână și somn și renunț.*

PS. La una din recente reuniuni cu „Fiii orașului“, i-am amintit cum a fost să fie când ne-am cunoscut... Normal că nu-și mai amintea! Noroc că țineam eu minte! Și i-am memorat părți din fericita întâmplare culturală petrecută la Tg. Ocna, în „Librăria noastră“ (numai pe dinafară!,

cum spunea un hâtru armean, târgocnean, ca și mine). Precis, eram la locul cu pricina, participând la inedita lansare a cărții „Corabia argonauților“, avându-l ca autor declarat pe numitul Gheorghe Drăgan, june la vreo 29 de ani, „pliniți“, fost învățăcel la Liceul Oituz, din localitate, profesorul, poetul, prozatorul, criticul, eseistul, redactorul și editorul de mai târziu. Aveam, pe-atunci, vreo 18 ani și reprezentam cenaclul Liceului Teoretic din localitate, cenaclu măiestrit „botezat“ *Incertitudini solare*, de către regretata poetesă Daniela Caurea. Eram la vârsta când visam la cai verzi pe pereți înhămați la poveri de glorie literare, mă vedeam călărind Pegași gleojdind, generos, jăratiful literaturii române cărat, cât cuprinde, cu fărășul inocenței și mă credeam cel mai mare poet în viață! Când mi-a venit rândul să glosez ceva pe marginea evenimentului mai puțin obișnuit în viața cumintelui nostru burg trotușean, pătruns fiind de marea momentului în care tocmai plonjasem, m-am băgat cam mult în seamă, am făcut un fel de expozeu în care mă trudeam să proiectez unghiurile și rotundul vieții cenecliere din liceu și m-am pomenit, în final, că sunt cadorisit cu volumul Maestrului (în devenire!) care-a mai avut și răbdare să-nsăileze câteva voroave de „bună purtare“ pe pagina de gardă a lucrării: „...Domnului Dan Sandu, în semn de considerație pentru pasiunea sa literară, Gheorghe Drăgan, Tg. Ocna, 13 dec. 1972“. Poți să uiți așa ceva? Au trecut anii și s-au amestecat cu vâltorile în alb și negru ale timpului. L-am revăzut,

târziu, la Iași, în câteva rânduri, eu fiind în compania regretatului Eugen Budău. Tânjea după locurile natale. Astfel, am aflat despre suferințele familiei sale trecute prin purgatoriul unei noi istorii invazive, despre calitatea de „dușman al poporului“ al tatălui său, despre împotrivirea la colhoz, despre persecuțiile din anii de școală. I-am înțeles cu mâhnire aceste „dureri înăbușite“ ale destinului și se pare că nimic nu „a răsuflat“ despre nedreptele mizerii în presa ditirambică a anilor postdecembriști. Ne povestea cu bucurie despre bunele relații avute cu fratele său, universitarul Mihai Drăgan, care, spunea el, după finisarea cu succes a vreunui capitol din laborioasa lui operă, „chiuia și se bucura, ca la nuntă“! Bucurie contagioasă ce-i cuprindea pe cei doi frați! Și tot el credea că Mihai s-a prăpădit de „inimă rea“! Într-una din întâlnirile mele cu inspectorul școlar E. Budău, acesta mi-a înmănat un „material“ destul de consistent, primit de la Prefectură, spre „rezolvare“... Era o ticăloasă de turnătorie scrisă cu venin la adresa familiei Drăgan din Vișoara de Tg. Ocna, prin care, cu „mânie proletară“ era vituperată împotrivirea unor români gospodari la binefacerea bolșevismului de import. Nu pot să uit, printre altele, tot acolo, nici laudele explicite aduse „învățămantului politico-ideologic“, făuritor de luminos caracter al „omului nou“, profund recunoscător învățăturilor marxist-leniniste! Oameni buni, asta se întâmpla prin anii nouăzeci și...!!! ... Ultima oară ne-am văzut tot la Tg. Ocna – orașul